

wolności („permanenza domiciliare”) — Zobowiązania państw członkowskich przed upływem terminu transpozycji dyrektywy

Sentencja

Dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich należy interpretować w ten sposób, że:

- nie sprzeciwia się ona przepisom państwa członkowskiego takim jak te znajdujące zastosowanie w postępowaniu głównym, które przewidują w przypadku nielegalnego pobytu obywateli państw trzecich karę grzywny, którą można zamienić na karę wydalenia; oraz
- sprzeciwia się ona przepisom państwa członkowskiego, które w przypadku nielegalnego pobytu obywateli państw trzecich pozwalają na orzekanie kary aresztu domowego bez zagwarantowania, że wykonanie tej kary zakończy się z chwilą, gdy stanie się możliwe fizyczne odtransportowanie zainteresowanego poza granice wspomnianego państwa członkowskiego.

(¹) Dz.U. C 25 z 28.1.2012.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 6 grudnia 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Verhuizingen Coppens NV

(Sprawa C-441/11 P) (¹)

(Odwołanie — Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Artykuł 81 WE i art. 53 EOG — Rynek usług w zakresie przeprowadzek międzynarodowych w Belgii — Porozumienie ogólne składające się z trzech porozumień szczególnych — Jednolite i ciągłe naruszenie — Brak dowodu na wiedzę uczestnika kartelu biorącego udział w jednym porozumieniu szczególnym o istnieniu pozostałych porozumień szczególnych — Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji w całości lub w części — Artykuły 263 TFUE i 264 TFUE)

(2013/C 26/24)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Bouquet, S. Noë i F. Ronkes Agerbeek, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Verhuizingen Coppens NV (przedstawiciele: J. Stuyck i I. Buelens, advocaten)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) z dnia 16 czerwca 2011 r. w sprawie T-210/08 Verhuizingen Coppens przeciwko Komisji, którym Sąd stwierdził nieważność art. 1 lit. i) i art. 2 lit. k) decyzji Komisji C(2008) 926 wersja ostateczna z dnia 11 marca 2008 r. w sprawie postępowania na podstawie art. [81 WE] i art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/38.543 — Usługi w zakresie przeprowadzek międzynarodowych).

Sentencja

- 1) Wyrok Sądu Unii Europejskiej z dnia 16 czerwca 2011 r. w sprawie T-210/08 Verhuizingen Coppens przeciwko Komisji zostaje uchylony.
- 2) Stwierdza się nieważności art. 1 lit. i) decyzji Komisji C(2008) 926 wersja ostateczna z dnia 11 marca 2008 r. w sprawie postępowania na podstawie art. [81 WE] i art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/38.543 — Usługi w zakresie przeprowadzek międzynarodowych) w zakresie, w jakim w przepisie tym Komisja Europejska, nie ograniczając się do stwierdzenia udziału spółki Verhuizingen Coppens NV w porozumieniu w sprawie systemu fałszywych kosztorysów, zwanych „pozornymi kosztorysami”, od dnia 13 października 1992 r. do dnia 29 lipca 2003 r., uznaje tę spółkę odpowiedzialną za porozumienie w sprawie systemu kompensacji finansowych za odrzucone oferty lub za powstrzymanie się od złożenia ofert, zwanych „prowizjami”, i przypisuje jej odpowiedzialność za naruszenie jednolite i ciągłe.
- 3) Kwotę grzywny nałożonej na Verhuizingen Coppens NV w art. 2 lit. k) wspomnianej decyzji C(2008) 926 wersja ostateczna ustala się w wysokości 35 000 EUR.
- 4) Komisja Europejska zostaje obciążona, obok własnych kosztów, poniesionych zarówno w pierwszej instancji, jak i w postępowaniu odwoławczym, dwiema trzecimi kosztów poniesionych przez Coppens w tych dwóch instancjach.
- 5) Coppens pokrywa jedną trzecią własnych kosztów poniesionych w pierwszej instancji i w postępowaniu odwoławczym.

(¹) Dz.U. C 331 z 12.11.2011.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 6 grudnia 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof — Niemcy) — Société d'Exportation de Produits Agricoles SA (SEPA) przeciwko Hauptzollamt Hamburg-Jonas

(Sprawa C-562/11) (¹)

(Rolnictwo — Rozporządzenie (EWG) nr 3665/87 — Artykuł 11 — Refundacje wywozowe — Wniosek o refundację dotyczący wywozu niedającego prawa do refundacji — Sankcja administracyjna)

(2013/C 26/25)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Société d'Exportation de Produits Agricoles SA (SEPA)

Strona pozwana: Hauptzollamt Hamburg-Jonas

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Bundesfinanzhof — Wykładnia rozporządzenia Komisji (EWG) nr 3665/87 z dnia 27 listopada 1987 r. ustanawiającego wspólne szczegółowe zasady stosowania systemu refundacji wywozowych do produktów rolnych (Dz.U. L 351, s. 1), zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 495/97 z dnia 18 marca 1997 r. (Dz.U. L 77, s. 12), a w szczególności art. 11 ust. 1 owego rozporządzenia — Wniosek o przyznanie refundacji wywozowej w sytuacji, w której refundacja nie jest przewidziana — Możliwość zastosowania sankcji względem wnioskodawcy

Sentencja

Wykładni art. 11 ust. 1 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 3665/87 z dnia 27 listopada 1987 r. ustanawiającego wspólne szczegółowe zasady stosowania systemu refundacji wywozowych do produktów rolnych, zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2945/94 z dnia 2 grudnia 1994 r. i rozporządzeniem Komisji (WE) nr 495/97 z dnia 18 marca 1997 r., należy dokonywać w ten sposób, że z zastrzeżeniem zwolnień przewidzianych w art. 11 ust. 1 akapit trzeci tego rozporządzenia należy stosować obniżkę przewidzianą w art. 11 ust. 1 akapit pierwszy lit. a) rzeczono rozporządzenia w szczególności w sytuacji, gdy okazuje się, że przeznaczony do wywozu towar, w odniesieniu do którego wystąpiono z wnioskiem o wypłatę refundacji, nie miał dobrej, uczciwej i handlowej jakości, i to bez względu na fakt, że eksporter działał w dobrej wierze, a także prawidłowo opisał charakter i pochodzenie wskazanego towaru.

(¹) Dz.U. C 39 z 11.2.2012.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 22 listopada 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof — Niemcy) — Josef Probst przeciwko mr.nexnet GmbH

(Sprawa C-119/12) (¹)

(Łączność elektroniczna — Dyrektywa 2002/58/WE — Artykuł 6 ust. 2 i 5 — Przetwarzanie danych osobowych — Dane o ruchu niezbędne do celów obliczenia i pobierania opłat — Windykacja wierzytelności przez spółkę zewnętrzną — Osoby działające z upoważnienia dostawców publicznych sieci łączności i publicznie dostępnych usług łączności elektronicznej)

(2013/C 26/26)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Josef Probst

Strona pozwana: mr.nexnet GmbH

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Bundesgerichtshof — Wykładnia art. 6 ust. 2 i 5 dyrektywy

2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lipca 2002 r. dotyczącej przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej (dyrektywa o prywatności i łączności elektronicznej) (Dz.U. L 201, s. 37) — Przekazywanie danych o ruchu dotyczących abonentów i użytkowników, przetwarzanych i przechowywanych przez operatorów publicznych sieci łączności — Przepisy krajowe zezwalające na takie przekazywanie cesjonariuszowi wierzytelności z tytułu opłat za usługi telekomunikacyjne w obecności klauzul umownych zapewniających poufne przetwarzanie przekazanych danych oraz przyznających drugiej stronie umowy możliwość zweryfikowania przestrzegania ochrony tych danych

Sentencja

Artykuł 6 ust. 2 i 5 dyrektywy 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lipca 2002 r. dotyczącej przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej (dyrektywy o prywatności i łączności elektronicznej) należy interpretować w ten sposób, że zezwala on dostawcy publicznych sieci łączności i publicznie dostępnych usług łączności elektronicznej na przekazanie danych o ruchu cesjonariuszowi wierzytelności dotyczących świadczenia usług telekomunikacyjnych do celów ich windykacji, a temu cesjonariuszowi na przetwarzanie tych danych, pod warunkiem że, po pierwsze, ów cesjonariusz działa z upoważnienia dostawcy usług, jeśli chodzi o przetwarzanie tych danych, a po drugie, ogranicza się on do przetwarzania danych o ruchu, które są niezbędne do celów windykacji wierzytelności będących przedmiotem cesji.

Niezależnie od zakwalifikowania umowy cesji należy uznać, że cesjonariusz działa z upoważnienia dostawcy usług w rozumieniu art. 6 ust. 5 dyrektywy 2002/58, jeśli w odniesieniu do przetwarzania danych o ruchu działa on wyłącznie na polecenie i pod kontrolą tego dostawcy. W szczególności zawarta pomiędzy nimi umowa powinna uwzględniać postanowienia zapewniające zgodne z prawem przetwarzanie danych o ruchu przez cesjonariusza i zapewniać dostawcy usług możliwość przekonania się w każdej chwili, czy postanowienia te są przestrzegane przez cesjonariusza.

(¹) Dz.U. C 174 z 16.6.2012.

Wyrok Trybunału (pełny skład) z dnia 27 listopada 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court — Irlandia) — Thomas Pringle przeciwko Government of Ireland, Ireland and the Attorney General

(Sprawa C-370/12) (¹)

(Mechanizm stabilności dla państw, których walutą jest euro — Decyzja 2011/199/UE — Zmiana art. 136 TFUE — Ważność — Artykuł 48 ust. 6 TUE — Uproszczona procedura zmiany traktatu — Traktat EMS — Polityka gospodarcza i pieniężna — Kompetencje państw członkowskich)

(2013/C 26/27)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Supreme Court